

PŘÍBĚHY, KTERÉ SE
(NE)STALY...?

malik marek

PŘÍBĚHY, KTERÉ SE
(NE)STALY...?

- soubor povídek -

malík marek

ISBN 978-80-270-9191-1

Smrtka

Zrození

Temné vlhké místo a já. Čtyři malé stěny podzemního sklepení a já. Švitořící krysy okusující mé zbědované tělo. Žádné světlo, žádná naděje a já uprostřed toho všeho. Ležel jsem schoulený do klubíčka. Bez šatů, špinavý a trýzněný. Ležel jsem tam ani nevím jak dlouho, ale už jsem z toho šílel. To byl určitě záměr, ve který doufali. Chtěli mě psychicky zlomit a pomalu se jim to začínalo dařit.

Dny možná už týdny jsem byl jejich zajatcem. Padl jsem do léčky, mé muže povraždili a mě odvěkli na toto bohem zapomenuté místo. Ani nevím kde přesně jsem. Nejspíš někde na severu. Ach ne, už zas slyším jejich kroky. Jdou chodbou mým směrem. Blíží se.

Klap. Klap. Klap. Zašramotil zámeček a těžké dveře se s nepříjemně dlouhým skřípěním otevřely.

„Kurva,“ dovnitř se vetřel paprsek světla až mě z toho rozbolelo jediné oko, kterým jsem ještě mohl vidět. To druhé jsem měl nateklé a opuchlé od posledního setkání s mým trýznitelem.

Zvedly mě silné ruce a táhly mě chodbou. Mé bezvládné tělo nemělo sílu klást jakýkoliv odpor, nohy jsem vláčel po zemi. Po chvíli už mě posadili do dřevěného křesla. Mého trůnu, jak mu rádi říkali.

„Dlouho jsme se neviděli,“ konstatoval trýznitel a začal brouskem přejíždět všechny nože na stole.

„Už jsem ti začínal chybět, *sire* Lonhearte?“ odvětil jsem mu pobaveně i když musím přiznat, že při pohledu na něj a jeho nástroje mi naskočila husí kůže.

„Ty informace, které jsi nám dal,“ pokračoval nevšímaje si mé poznámky, „nebyly správné. Mám obavy, že...“

Lupl jsem po něm jediným zdravým okem a skočil mu do řeči: „Že nebyly povídáš? Nemu-

síš hned obviňovat mou osobu, možná došlo ke špatné interpretaci otázek při tvé poslední návštěvě.“

„Copak sis nevytrpěl už dost? Proč nám prostě neřekneš co chceme vědět a my ti dopřeme zasloužený odpočinek.“

„Ále, drahý *sire*, já už zapomněl co se po mě chce. Při našem posledním setkání jsem ztratil vědomí, cožpak si nevzpomínáš? Takže mi prosím připomeň, co přesně se od mé osoby žádá?“

Než jsem se nadál tak mi uštědřil několik tvrdých direktů do obličeje pěstí tvrdou jako ocel. Obočí nateklého oka mi prasklo a ven se vyhnula černá sražená krev; krev jsem pak ucítil i v ústech.

„Jsi zsranej zrádce Rodeli,“ sykl trýznitel.

Vyplivl jsem krev i s jedním zubem. „*Sire* Rodeli Moutstone, pokud si vzpomínám, tak jsem o titul nepřišel.“ Přesně jak jsem čekal, po mé poznámce přišel další políček.

„Sklapni ty hajzle proradná.“

Zakroutil jsem hlavou a znovu vyplivl krev. „Nemusím ti snad připomínat, že to ty jsi nepoklekl před svým králem.“

„Vždyť je to zasranej fakan. Ještě mu nebylo ani deset, poslal by naši zemi do záhuby.“

„Jsi povstalec, Lonhearte. Rebel. Zrádce. Nikdy ti neřeknu co chceš slyšet.“

„Rebelie brzo skončí a ty budeš na straně poražených.“

„Udělal jsem správnou věc, bojoval jsem za spravedlnost, ctil jsem tradice a přání našeho zesnulého panovníka!“

„Spravedlnost? Na tu ti seru. Ta mi nezaplatí a ani tradice mi neposkytnou jídlo pro mou rodinu. Ne, žiješ ve špatném světě Rodeli.“

„Tvé přesvědčení mě rmoutí. Váš cíl a snad i záměr byl správný, ale cesta, kterou jste zvolili byla špatná. Poklekl jsi před špatným člověkem.“

„Poklekl jsem před budoucností naší země.“

„Pokud si dobře vzpomínám, tak král, kterému jsme oba věrně sloužili, nastolil zákon zcela jasně a bez výjimek. Právoplatným dědicem je vždy princ, nikoli princezna.“

„Už bylo dost těch žvástů,“ zasyčel na mě a bez zaváhání mě znovu zasypal sprškou tvrdých ran. Pak popadl nůž a zabodl mi ho přímo do ramene. Člověk by si pomyslel, že už jsem

na tu bolest zvyklý, že jsem imunní, ale není tomu tak. Na něco takového si nikdo jen tak nezvykne, ledaže by to byl totální psychopat libující si v sadomase, což já nejsem. Škoda, protože jinak bych si to teď mohl náležitě vychutnat.

„Jsi pravák, že?“ řekl vzápětí můj trýznitel s neobvyklým pošklebkem, odpověď totiž znal. Bývaly časy kdy jsme byli bratři ve zbrani. Teď mezi námi byla propast, každý jsme stáli na opačné straně. Kdysi jsme spolu vyhráli mnoho bitev za našeho krále, ovšem když zemřel naše cesty se rozdělily. Já podporoval právoplatného dědice, devítiletého Sedra. Kdežto Lonheart poklekl před královou nejstarší dcerou.

Na tváři mi zamrzl úsměv, když se můj dávný přítel otočil a držel kleště. Věděl jsem co chce dělat. Zatnul jsem zuby, zavřel oči a čekal na nadcházející bolest; a ona přišla a já ztratil vědomí.

Z úst mi kapala slina, byl jsem k smrti vyčerpán. Ten parchant mi na obou rukou ztrhl nehty. Prsty pravé ruky mi rozdrtil kladivem. Tou rukou už meč nejspíš nikdy nesevřu. Ne že

by na tom zrovna záleželo, stejně se odtud nikdy živý nedostanu.

Co však bylo horší, věděl jsem že už dlouho nevydržím, že podlehnu a řeknu mu všechno co bude chtít vědět. Zásobovací cesty, počet vojáků, úkryt krále. Všechno. Věděl jsem, že zradím své přátele, spolubojovníky a právoplatného dědice trůnu. Nebylo úniku, nebylo cesty z tohoto proklatého místa.

„Tak už budeš mluvit, Rodeli?“

Rád bych vykřikl *nasrat, ty zkurvená svině*, ale bylo by to marné, jen jsem svěřil hlavu a řekl mu co chtěl slyšet.

„Výborně, mám z tebe radost. Ale víš, jen pro jistotu, pokud jsi mi neřekl pravdu a nebo jsi mi něco zatajil...“ řekl tiše a popadl přitom malý nůž s tenkou čepelí, kterou přímo přede mnou rozžhavl nad ohněm.

Pocítil jsem nával úzkosti. „Řekl jsem ti co si chtěl, tak už toho můžeš nechat!“

„Možná ano, možná ne.“ Odvětil Lonheart a s úšklebkem na tváři se ke mně přibližoval. K mé nelibosti a čistokrevné hrůze si to, s tím do ruda rozžhaveným nožem, namířil přímo k mému zdravému oku.

Samozřejmě jsem mu neřekl všechno, řekl jsem mu polopravdy a spíše neužitečné informace, ale pokud by v mučení pokračoval určitě bych podlehl. Řekl bych mu naprosto všechno. Snad i to co nevím.

Zařval jsem bolestí když špička nože zajela do bulvy, divoce jsem zmítal hlavou, ale způsobil jsem tím akorát větší poškození oka a jeho nejbližšího okolí.

Lonheart se nepřestával usmívat. „Tak řekneš mi ještě něco dalšího?“

Trhl jsem hlavou směrem k místu, ze kterého vycházel jeho hlas; žádným okem jsem neviděl. Jedno jsem měl napuchlé od pěstních úderů a druhým okem už jsem neviděl vůbec nic; jeho bělmo mi teklo po tváři.

Skrz zatnuté zuby jsem procedil svá vůbec poslední slova: „Nemůžu se dočkat až ti zabodnu meč hluboko do tý tvý zkurvený prdele,“ a pak jsem si ukousl jazyk. V tu chvíli mi to přišlo jako dobrý nápad.

Lonheart celý v šoku upustil nůž když mu k nohám spadl kus mého krvavého jazyka. Neudržel v sobě oběd zatímco já zrovna polykal svou vlastní krev.

Probral jsem se zpátky v cele. Znovu opuštěn, slabší než kdy dřív, a znovu jsem ucítil tu sladkou krev. Krvácení vlastně vůbec neustávalo – bylo víc než jasné, že umírám. Zalykal jsem se vlastní krví, plnila mi břicho i plíce. Dusil jsem se. Byla to hnusná smrt. Teď už mi to jako dobrý nápad rozhodně nepřišlo. Vždyť co byla tahle příšerná smrt – utonutí ve vlastní krvi – proti pár modřinám od mého trýznitele?

„Zajímavé představení.“

Zmateně jsem trhl hlavou ze strany na stranu. Nic jsem neviděl a tak jsem nemohl vědět, že nejsem v cele sám.

„Áaa málem bych zapomněl, že ty vlastně nemůžeš mluvit, jaká to škoda.“ Znělo to téměř škodolibě. „Určitě tě však zajímá kdo jsem.“

Ve stínu se krčila mohutná postava, nejimpozantnější byly výrůstky na jinak holé lebce. Měl jsem štěstí, že jsem ji neviděl, jinak bych se strachy určitě posral.

„Ale to není důležité, co je však mnohem důležitější je skutečnost, že ti mohu zachránit život. A ty chceš žít, nemám pravdu, človíčku?“

Díval jsem se směrem odkud mluvil, byl jsem si jist, že mám halucinace z nedostatku krve a z naprostého vyčerpání. Blouzním, přece tu se mnou nikdo není.

„Neboj, nejsem jen výplodem tvé fantazie nebo možná ano?“ Ozval se skřípavý vysoký tón, nejspíš smích oné bytosti. „Chceš žít, vím že chceš, ale potřebuji abys mi to nějak naznačil.“

Po nepatrné chvíli jsem mírně kývl hlavou.

„I za cenu ztráty vlastní duše?“ zeptala se lhostejně bytost.

Vůbec jsem nechápal co tím myslí, a kdybych mohl tak bych samou nechápavostí zmateně zamrkal.

„Víš, možná jsem tvůj strážný anděl anebo nějaký zlý rarach. Tak či onak tahat za nos tě nehodlám, nic není zadarmo, človíčku. Pokud tě mám zachránit něco tě to bude stát. Budeš nesmrtelný, ale do konce věků mi budeš věrně sloužit. Máš pro co žít? Máš chuť se pomstít? Zabít své nepřátele? Je to na tobě, človíčku.“

Znovu jsem pohlédl jeho směrem, snažíc se otevřít napučené oko, ale nedokázal jsem roze-

znat ani stíny. Kupoval jsem zajíce v pytli; i tak jsem kývl a vzápětí na to omdlel vyčerpáním.

„Dobře, odteď budeš chodit po světě a budeš mi posílat další a další duše. Už nepatříš mezi živé ani mrtvé, jsi mezi nimi a budeš rozhodovat o jejich osudu...“

Den první; den druhý; den třetí... den třitísícepěsetdva. Pak jsem přestal počítat. Všechny dny mi splývají v jeden nekonečně dlouhý den. Nikdo mi nerozumí, jak by taky mohli, když nemůžu mluvit. Nepotřebuji jíst, pít ani odpočívat. Všichni se mi vyhýbají. Má reputace a věhlas mě předběhly a všichni, úplně všichni ze mě šílí strachy. Jsem nejděsivější bytost co kdy chodila po zemi. Kráčím... kráčím s kosou na rameni.

„V-[-“

Špínavā smrt v džungli

Vietnam, srpen 1968

Bahno bylo studené stejně jako dlouhá čepel bojového nože, který svíral v ruce. Posloužilo dobře jako kamufláž a proto jím byl potřísněn a pomazán od hlavy až k patě – musel splynout s okolím a stát se součástí džungle. Vedle jeho hlavy se ozvalo tiché šplouchnutí. On sebou však ani necukl, dokonce ani neotevřel oči. Vyčkával, až se tiché našlapování úplně vytratí z jeho doslechu.

Pomalou zvedl hlavu a otevřel oči, bílé bělmo přímo kontrastovalo s hnědočerným maskovaným obličejem. Okolí bylo čisté, nepřátelé jej bez povšimnutí minuli. Vedle místa kde ležel byl v blátivé louži otisk boty. Kousek dál byla

další stopa a tak se mohl vydat jejich směrem. Hlavou se mu honila jedna jediná myšlenka: fáze jedna - dostat se nepříteli do týlu. Splněno.

Jsou jen pár desítek metrů před ním, když si pospíší, bude mít další zářez. Další smrt na svém dlouhém seznamu, další hřebíček do té jejich namyšlené rakve. Neváhal a přidal do kradmého kroku, cítil jak se k nim blíží, cítil ten jejich americký smrad.

Šli tak jako vždy, rozptýlení, v řadě, pár metrů vedle sebe. Stačí si jen vybrat. Jeden vždycky zaostane, aspoň na chvíli. Džungle jim nedovolí jít v přesné linii a to je jeho šance. On ji využije, ostatně tak jako vždy.

Ruka potřísněná zaschlým bahnem se pomalu blížila k tomu bílému krku. Bleskurychle mu zezadu zacpala ústa; v ten stejný okamžik už se z druhé strany přihnala chladná ocel a dokonala dílo zkázy. Z otevřeného hrdla se vyvalil proud čerstvé mazlavé americké krve. On povolil stisk aby si poslechl tu líbeznou tóninu žalostného zachroptění kdy se voják pokoušel nadechnout přes díru v krku. Podíval se mu do očí, chtěl vidět ten pohled pochopení, který říkal: *Je po všem, umírám, umřu tady v tý zasraný vlhký*

díře, kdesi v prdeli na konci světa. Dostal mě zkrvvenej rákosník ...

Ano, miloval ten jejich pohled. Cítil se díky němu všemocný. Měl moc brát životy svých nepřátel; nepřátel své země. Byl voják a toto byla válka, byl v právu.

Nastal prostor pro druhou fázi – postupně eliminovat ocas nepřítele. Než si všimnou, že se pár vojáků ztratilo tak už bude pryč. Nastane mezi nimi chaos a budou strachy bez sebe. Budou vyprávět příběhy o tom jak džungle požírá jejich kamarády až nakonec z Vietnamu utečou se staženým ocasem. Ještě pár takových misí a Vietnam bude opět svobodnou zemí bez těch okupantů.

Boj o trůn

Pomsta

Konečně vysvitlo slunce a jeho paprsky se vplížily do královny komnaty. Již dávno nespal, nemohl, neboť dnes byl den, na který čekal snad celou věčnost. Královna ještě ležela na boku a slabounce oddechovala. Proto král velmi tiše vstal a neslyšnými kroky přišel k dřevěné kolébce. Byla ručně dělaná těmi největšími umělci, kteří žili v království. Po bocích měla vytesaný erb Orla jak drží ve svých nelítostných spárech kroucího se hada. Byl to znak vládnoucího rodu – Aliegů.

V kolébce poklidně leželo maličké dítě. Pronikavě modrýma očima si prohlíželo usměvavou neoholenou královu tvář a po chvíli k ní vztáhlo maličké ručičky.